

תת"ע 6316/07/18 - מדינת ישראל נגד בן צבי שמואל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 24 פברואר 2019

תת"ע 6316-07-18 מדינת ישראל נ' בן צבי שמואל

מדינת ישראל

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

בן צבי שמואל

נגד
נאשם

הכרעת - דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהג במכונית בכביש מספר 20 (איילון) ובעת שהרכב היה בתנועה, אחז או השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית ובניגוד לתקנה 28 (ב) (1) (א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך נקבע והתקיים דין הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר יפרח אמיר (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר בן צבי שמואל (ע.ה.1).

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לראיה שהוגשה, לסיכומי הצדדים ולדין, הינה שהתביעה הוכיחה כדבעי את עובדות כתב האישום ואת כל יסודות העבירה וכי הוכחה זו נעשתה כנדרש לא רק באמצעות ראיות התביעה אלא אף מעבר לצורך גם מכוח גירסתו ועדותו של הנאשם עצמו.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

השוטר ערך דו"ח מפורט אשר בו תיאר כי הבחין בנאשם אחוז בידו הימנית טלפון נייד בגובה החזה ומבטו של הנאשם לטלפון ולכביש לסירוגין.

למעשה, הוברר אף מתוך עדותו של הנאשם עצמו בפני בית המשפט, כי הוא עצמו מודה כי תוך כדי נהיגתו בכביש מספר 20 אכן אחז הוא מכשיר טלפון נייד (אשר היה מונח לדבריו לפני כן על המושב לידו) ואכן הסתכל על צג המכשיר ואז הניח אותו לדבריו חזרה על המושב (עדותו של הנאשם בעמ' 5 שורות 13 - 14 לפרוטקול).

ובמילים אחרות : הן השוטר והן הנאשם מעידים למעשה שניהם על נהיגת הנאשם בכביש מספר 20 כשהוא בשלב זה אחוז בידו מכשיר טלפון נייד ומבטו מופנה למכשיר.

אסביר לנאשם הנכבד כי מצב דברים שכזה הוא בדיוק המצב של היסח הדעת והורדת העיניים מן הכביש תוך כדי התקדמות הרכב אשר אותו המחוקק ביקש לאסור ולמנוע וזאת כדי שלא תתרחש חלילה תאונת דרכים.

ובמישור המשפטי אוסיף ואסביר לנאשם כי עפ"י הדין (תקנה 28 (ב) (1) (א) לתקנות התעבורה וכמו כן הפסיקה בענין זה) די באחזת מכשיר הטלפון בעת שהרכב בתנועה כדי שיתגבשו יסודות העבירה. (וכלשון התקנה : "לא יאחז... ולא ישתמש...").

לא היתה מחלוקת בפי הנאשם כי רכבו היה בתנועה אותה עת בכביש מספר 20 .

במאמר מוסגר אף יצויין מעבר לכל אלה, כי אף יתכן שטוב היה עושה הנאשם באם לא היה מניח מלכתחילה את מכשיר הטלפון על מושב הנוסע שלידו, שאז גם לא היה צריך להסביר לשוטר (כדברי הנאשם בדו"ח בתגובה על אתר: "הטלפון החליק, הרמתי אותו") וגם היה פועל בהתאם לתקנה המשנה המורה כי על הטלפון "להיות מונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו".

כך או כך, מכוח גירסתו של לא אחר מזו של הנאשם עצמו בבית המשפט אשר על פיה אחז הוא בטלפון הנייד (ואף היפנה מבטו אליו) תוך כדי תנועה ותוך כדי התקדמות רכבו בכביש מספר 20, גובשה העבירה.

יוער עוד כי פרטי עדותו של השוטר לא נסתרו כלל בחקירה הנגדית הקצרה שהנאשם בחר לנהל מולו בבית המשפט. ולציין כי הנאשם הסתפק בחקירה נגדית קצרה ובלתי ממצה וזאת על אף שבית המשפט הסביר לנאשם בסבלנות רבה את חשיבותה ונחיצותה של חקירה נגדית ראויה ואף לא הגביל את הנאשם בזמן .

לא נסתר בכל דרך כי לשוטר היתה תצפית טובה וקרובה אל עבר הנאשם והתנהלותו של הנאשם ברכב; לא נסתר גם דבר שמירה על קשר עין ע"י השוטר ; ואף לא נסתר כי הראות באותו יום היתה מצויינת וכי היה זה יום בהיר.

למעשה, כאמור, גירסתו של השוטר אודות התנהלותו של הנאשם בתוך רכבו (ויכולתו של השוטר לראות את הנעשה ע"י הנאשם ברכב) קיבלה חיזוק ואישור מתוך גירסת הנאשם עצמו עת העיד הלה כי אכן אחז במכשיר הטלפון והביט אליו.

אני אף נותן אמון בעדות השוטר, עפ"י התרשמותי הישירה מעדותו , כי הנאשם הביט לטלפון ולכביש לסירוגין מספר פעמים, וזאת להבדיל , בכל הכבוד, מאשר רק פעם אחת כפי שגרס הנאשם. ואף די בפעם אחת.

ובאשר לנסיון הישענות הנאשם על דברים שלדבריו קרא הוא ב"גוגל", אסביר לנאשם כי לא זו בלבד שבבית משפט נדרשות אסמכתאות שאינן אך אמירה כללית שלו מתוך קריאה כללית שלו במרשתת , אלא שממילא ראוי שהנאשם

ישים נא לב שהשוטר רשם את מספר הטלפון שלו (ראה בת/1) וגם הסביר מה יכול היה הוא לראות בתוך רכב הנאשם בשים לב לדרך אחיזת הטלפון ע"י הנאשם בידו הימנית (וראה הסברו של השוטר לעניין זה). כמו כן אסביר לנאשם שהמהות היא שקובעת - וכאן המהות הוכחה אף מתוך גירסתו של הנאשם עצמו.

לאחר כל אלה מורשע בזאת הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום , 24 פברואר 2019, במעמד הצדדים